

klar over, hvor fuldkommen barok en saadan Opfattelse er. Spørgsmaalet om, hvorvidt en Neutralitets Gennemførelse er ligelig eller ikke, afhænger af, hvorvidt den paa-gældende Stat selv tjener sine egne Interesser, tager dette som Formaal og ikke lader sig lede af Ønsket om at begunstige den ene eller den anden af de krigsførende Parter. I det Øjeblik Danmark havde taget Beslutning om at erklære sig neutral, var Danmark forpligtet til at lægge sin Politik saaledes til Rette, at den ikke indeholdt nogen Begunstigelse af nogen af de paa-gældende Parter. Nu ved jeg vel, at man plejer at søge at fremkalde det Indtryk, at det radikale Ministerium ønskede at lægge sin Politik til Rette som en Neutralitetspolitik, der begunstigede Tyskland, til Trods for at den bevarede Skæret af en Neutralitetspolitik. Jeg véd ikke, om det ærede Medlem virkelig deler en saadan Opfattelse. Jeg tror at turde sige, at der skal en særdeles stor Sum af Partifanatisme til for at tro paa dette, at der kunde være nogen Regering i Danmark, som i Aaret 1914 og i Aarene derefter ønskede at føre en Politik, der kunde gavne og begunstige Tyskland i Modsætning til de øvrige krigsførende Parter. Jeg tør i hvert Fald sige, at et saadant Ønske har ikke paa noget Tidspunkt været næret fra vor Side.

Det ærede Medlem har spurgt om Lille Bælts-Spærringen, og han er ogsaa i Dag vendt tilbage hertil, idet han har en Forestilling om, at den skulde have været et Led i en Aftale med Tyskland. Dette er ganske urigtigt. De tyske Forespørgsler, de tyske Handlinger, der øvede Indflydelse i de Dage, drejede sig udelukkende om Store Bælt. Interessen for Lille Bælt-Spærringens Karakter har vi ikke mødt hverken fra tysk eller fra engelsk Side, men kun hos konservative og andre tilsvarende Agitatorer herhjemme i Danmark. Dette er det virkelige Forhold i denne Henseende. Og med Hensyn til selve Spærringens Karakter blev den saaledes, som den i det afgørende Øjeblik blev foreslaaet fra Marinens Side med den Begrundelse, at man overhovedet ikke ejede Minemateriel af den Beskaffenhed, som var nødvendig, hvis man skulde forsøge en Spærring paa de andre Steder i Lille Bælt, som man nu interesserer sig for.

Men med Hensyn til hele dette Spørgsmaal er der jo det ejendommelige, at det ærede Medlem egentlig ikke interesserer sig for at angribe, hvad der foregik den 5. August; det erkender det ærede Medlem var det rigtige. Men det, det ærede Medlem interesserer sig for, er ud af Begivenhederne

den Gang at hente et og andet, som han kan angribe os paa. Overfor dette har jeg dog maaske Grund til at gøre opmærksom paa og minde om den ene Ting, at den afgørende Dag, den 5. August 1914, da var det de Mænd, som man nu fra konservativ Side retter alle sine Angreb imod, der tog Ansvar for at træffe den Beslutning, som de Herrer nu selv anser for den, der førte Danmark uskadt gennem Krigen. Jeg kan dertil føje, at da vi tog dette Ansvar, kunde vi ikke glæde os ved at have ret mange, der stod udenfor det radikale Parti og Socialdemokraterne, som var villige til at deltage blot det mindste Gran i Ansvar. Men med Hensyn til selve Beslutningen af 5. August tør jeg maaske tilføje, at det efter min Mening ikke blot var Beslutningen om Spærringen af Bælterne, der blev afgørende for Danmark, men ogsaa Beslutningen om at modsætte sig til det yderste det meget voldsomt fremførte Krav om en dansk Mobilisering blev medbestemmende for, at Danmark den Gang undgik at blive inddraget i Krigen.

Jeg har endnu et Ord til det ærede Medlem vedrørende den Fremtidspolitik, han ønsker at føre os ind i. Det ærede Medlem vendte sig med den størst mulige Ringeagt mod Begrebet Neutralitetspolitik. Jeg kan maaske i Forbigaaende sige, at naar han overfor det ærede Medlem Hr. Rode udtalte, at denne havde erklæret, at efter Forbundspagten var Alliancer udelukkede, og derpaa anvendte særdeles megen Veltalenhed paa at fastslaa, at dette ikke var Tilfældet, var hele denne store Veltalenhed ganske spildt; thi det ærede Medlem Hr. Rode har ikke erklæret, at Alliancer var udelukkede, og ingen har nogen Sinde paastaet det. Der er fuldkommen Enighed om, at Medlemmerne af Folkeforbundet er berettigede til at slutte defensive Alliancer. Men det ærede Medlem Hr. Holstein vendte sig, som sagt, meget stærkt mod selve Begrebet Neutralitetspolitik. Der var ikke Ende paa den overbærende Ringeagt, hvormed han omfattede dette Ord. Han sagde dog naadig, at der havde været en Tid, hvor man kunde finde Undskyldning for, at man førte Neutralitetspolitik fra dansk Side. Det var forud for Krigen og navnlig i Tiden under Krigen. Jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem under Krigen vilde have været rede til at finde mange Undskyldninger for, at Danmark førte en Neutralitetspolitik, og jeg tvivler om, at det ærede Medlem vilde have været saa tapper den Gang, hvis han havde været Medlem af